

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.49/2018/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év június hó 26. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2017. év november hó 15. napján kelt 16.B.43/2017/18. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak.

A vádlott köteles az elsőfokú eljárás során felmerült 2.860.926 (kettőmillió-nyolcszázhatvanezer-kilencszázhuszonhat) büntügyi költségből 1.421.163 (egymillió-négyszázhuszonegyezer-egyszázhatvanhárom) Ft-ot az államnak megfizetni, míg a fennmaradó 1.439.763 (egymillió-négyszázharminckilencezer-hétszázhatvanhárom) Ft büntügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú határozat kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Budapest Környéki Törvényszék 2017. november hó 15. napján kelt 16.B.43/2017/18. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében (Btk.164.§ (1) bekezdés (8) bekezdés II. fordulat) a vádlottat ezért 5 év szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetést börtönben rendelte végrehajtani, egyben megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A törvényszék a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról, valamint a büntügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést. Az ügyész a kihirdetett ítéletet tudomásul vette.

A vádlott perorvoslatát írásban is megindokolta, beadványa szerint nem került kétséget kizáróan megállapításra, hogy a rögzített vérszennyedőzés az valóban vér volt-e, az, hogy az a sértettől származik, ezen túlmenően az elkövetés eszközét sem tudták beazonosítani, csupán találgattak. Erre

tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte a szabadlábra helyezése mellett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.439/2017/3. Számú átiratában a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta, kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartása mellett valamennyi, az ügy érdemi elbírálásához szükséges és lehetséges bizonyítékokat feltárta és azokat a logika és az életszerűség szabályai szerint egyenként és egymással, valamint az egyéb bizonyítékokkal összevetve értékelte. Álláspontja szerint indokát adta a törvényszék, hogy a vádlott részbeni tagadásával szemben milyen bizonyítékokat miért fogadott el, illetve miért vetett el. A vádlotti védekezést, mely szerint a sértett sérülése eleséstől keletkezett, cáfolta az orvosszakértői vélemény, mely kiemelte, hogy a koponyasérülés közepes- nagy tompa direkt erőbehatás útján eszközzel történő bántalmazás során keletkezett és kizárták a sérülések eleséstől a fej beütésétől történő keletkezését. Az átirat rögzíti, hogy a mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozott és abból a bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére. Indokolási kötelezettségének is eleget tett, a minősítés is a jogszabálynak megfelelő. A büntetést befolyásoló alanyi és tárgyi tényezőket helyesen vette számba az elsőfokú bíróság és azokat súlyuknak megfelelően értékelte. A kiszabott büntetés tettarányos enyhítése nem indokolt, Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A nyilvános ülésen a vádlott nem kívánt felszólalni, csupán meglévő betegségeit hangsúlyozta.

A vádlott védője perbeszédében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem teljes körű bizonyítást folytatott le, nem szerezte be a szükséges bizonyítékokat, ebből fakadóan tényállás tekintetében téves következtetésre jutott. Kifogásolta, hogy a szakértői vélemény azt rögzítette, hogy az elkövetés eszköze feltehetően egy borosüveg volt, és a lefoglalt borosüveg kapcsán vélelmezte a szakértő, hogy az egyszerű lesújtás során nem feltétlenül lehet látható vérnyomot találni az üvegen, azonban hivatkozott arra is, hogy a hemastix teszt kismértékű vérszennyeződést mutatott ki a palackon. Ennek ellenére az üvegről ujjnyomat vételére nem került sor. Okfejtése szerint önmagából abból a tényből, hogy a sértett és a vádlott egy házban élt, nem következik az a zárt logikai láncolat, amelyek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy csak a vádlott lehet az, aki elkövette a bűncselekményt, és kizárt a más általi elkövetés lehetőségét. A védő nem vitatta, hogy a borosüveg alakja és éle a szakértői vélemény alapján okozhatta ezt a típusú sérülést, azonban az, hogy ez a borosüveg a vádlott kezében volt, és a vádlott cselekménye során keletkezett a sértett sérülése, azzal, hogy őt a vádlott bántalmazta, minden kétséget kizáróan nem került bizonyításra.

A sértett előadásával kapcsolatban előadta, hogy bár az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában arra hivatkozott, hogy az igazságügyi szakértő megállapítása szerint a sértett tudata adekvát volt, amikor bántalmazójaként a vádlottat nevezte meg, azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy a sértett alkoholistá volt és a cselekmény elkövetésekor is részeg volt. Álláspontja szerint a sértetti nyilatkozatokat ezen okból fenntartásokkal kell kezelni.

A bántalmazással kapcsolatban arra hívta fel a figyelmet, hogy a vádlott csupán tenyérrel történt arcul ütést és a sértett ruhájának megrángatását ismerte el, az eszközzel történő bántalmazást következetesen tagadta és egyáltalán nem zárható ki, hogy a vádlott által elismert bántalmazást követően valaki más bántalmazta volna a sértettet. Ezzel kapcsolatban az első bírói okfejtést nem fogadta el arra hivatkozással, hogy a hajnali órákban még sötét volt, és a vádlott nem láthatta a sértetthez bemenő, vagy onnan távozó személyt. Hivatkozott arra is hogy a vádlott ezen időszakban is részeg volt és a nap ezen szakát ágyban, alvással töltötte. Az iü. nyomszakértő megállapításaira hivatkozással indítványozta a vádlotti védekezés elfogadását tekintve, hogy a vérnyomok jellege, elhelyezkedése folytán a szakértő arra az álláspontra helyezkedett, hogy a sértett az adott helyen szenvedte el a sérülést és a vérzés elállásáig biztos nem hagyta el az épületet. Ebből következően

fogadható el az a vádlotti védekezés, hogy másnap reggel, mikor találkozott a sértettel, nem látott rajta vérzős sebet.

Ezen okfejtésre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a vádlott felmentését indítványozta.

Másodlagosan a mint egy két és fél év időmúlásra, a vádlott eljárás kezdetétől következetes ténybeli beismerő vallomására, epilepsziás megbetegedésére, mélyvénás trombózisára, szívbillentyű és tüdő problémáira hivatkozással az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés lényeges enyhítését kérte.

A vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy a bűncselekményt nem követte el, nagyon sajnálja a történeteket, a sértettel kapcsolatban, hogy meghalt. Barátságban volt vele, nem tartja valósnak, hogy őt vádolják a halálával. Ő inkább segített a sértettnek, minthogy elvegyen tőle valamit. Megfelelő anyagi háttere van, ahhoz képest, amilyen életet élt, de ezen változtatott és a későbbiek folyamán szeretne újra normális életet élni és nem büntett elkövetésével megvádolva olyan büntetést, amit el sem követett. Előadta továbbá, hogy anyagilag is hozzájárult a sértett temetéséhez.

A bejelentett védelmi fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a Be.348.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítélet és az azt megelőző bírósági eljárást teljeskörűen felülbírált. A felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást az eljárási szabályok teljeskörű megtartásával folytatta le, nem vétett olyan eljárási hibát, ami az ítélet másodfokú elbírálását akadályozta volna.

A törvényszék által megállapított tényállás mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt hibáktól, hiányosságoktól, az ügy érdemi elbírálása szempontjából jelentősége bíró valamennyi bizonyítékot feltárt és értékelés körébe vont a tényállás megállapításakor. Az iratok tartalmának és a logika szabályainak megfelelően értékelte az egyes bizonyítékokat, részletesen számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat fogadott el ítélezése alapjául, illetve melyeket vetett el.

Szemben a védői állásponttal a Budapest Környéki Törvényszék ítéletének tényállásában az elkövetés eszközével kapcsolatban az ítélet 4. oldal 1. bekezdésében azt rögzítette, hogy „a nyomozás során be nem azonosított hengeres tárgy közepes- nagy erővel jobb oldali nyakszirt tájékon ütötte a sértettet...” Ebből egyértelműen megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság maradéktalanul eleget tett annak a követelménynek, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem róható a vádlott terhére, tehát nem állapította meg, hogy a helyszínen talált borosüveg volt az elkövetés eszköze, tette ezt annak ellenére, hogy ezzel kapcsolatban a szakértő valószínűsítő véleményt adott.

A másodfokú bíróság nem osztotta védelemnek a sértett nyilatkozatával kapcsolatos álláspontját. Önmagában az a tény, hogy a sértett alkoholistá volt, semmiképpen nem jelenti azt, hogy az általa tett kijelentések eleve elvetendőek. A sértett határozottan és egyértelműen nyilatkozott az őt megkérdező tanúnak – aki éppen a sértett állapotát látva kérdezte meg, hogy ki bántalmazta őt –, hogy a vádlott volt az, aki ily módon bántalmazta. E jelen ügyben azonban nem csupán a sértetti előadás állt az elsőfokú bíróság rendelkezésére, hanem azonosítható volt az elkövetés helyszíne is, ami a vádlottal közösen használt épület volt. Az a tény sem hagyható figyelmen kívül, hogy a tárgyaláson is kihallgatott tanúk, is számot adtak arról, hogy korábban már több alkalommal bántalmazta a vádlott a sértettet. Az egyik tanú elmondása szerint kiverte a fogát, bordáját törte., egy

másik tanú – aki maga is egy ideig a vádlottal és a sértettel élt – csupán annyit mondott, hogy a vádlott, ha túltöltött a garatra, akkor előfordult agresszió, de ezt elintézték egymás között, ha ittas volt a vádlott tudott nem normálisan viselkedni. Ha a sértettel összeeszeszték, esetleg adott neki két pofont. (18. sorszámú tjkv. 7. oldal utolsó két bekezdés, 13. oldal 8. bekezdés) Ezek a bizonyítékok azt támasztották alá, hogy nem egyedi eset volt a sértett bántalmazása a lényegesen nagyobb erővel rendelkező vádlott részéről.

A fentiek alapján a hiánytalan és hibátlan tényállás a másodfokú eljárásban is irányadó volt. A törvényszék okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jogszabályoknak.

A büntetés kiszabása körében értékelendő körülményeket a bíróság alapvetően helyesen sorolta fel és súlyuknak megfelelően értékelt, az csupán annyiban szorul kiegészítésre, hogy további enyhítő körülmény a vádlott megromlott egészségi állapota, valamint jelentős látáscsökkenése. Helytálló okfejtéssel zárta ki az enyhítő körülménynek köréből az elsőfokú bíróság a megbánást, miként a beismerő vallomás sem értékelhető a vádlott javára. A vádlott csupán egy olyan jellegű bántalmazást ismert el, amelynek esetleges megtörténte nem feleltethető meg a vád tárgyává tett cselekménynek. Azzal kapcsolatban mindvégig tagadta bűnösségét. Figyelemmel a cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára is a cselekmény elkövetése óta eltelt mintegy két év öt hónap nem tekinthető olymértű időmúlásnak, ami a büntetés kiszabására jelentős hatással bírna. Az ily módon feltárt bűnösségi körülmények helytálló értékelésével szabta ki a törvényszék a vádlottal szemben a szabadságvesztés büntetést, mely alkalmas és szükséges a büntetési célok eléréséhez, annak enyhítésére nincs törvényes indok.

A közügyektől eltiltás a Btk.33.§ (2) bekezdése értelmében mellékbüntetés, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet ekörben a jogszabálynak megfelelő szövegezéssel pontosította.

A törvényszék az iratok tartalmának megfelelően állapította meg az eljárás során felmerült bűnügyi költséget és annak teljes összegben való megfizetésére kötelezte a vádlottat. Az iratokból megállapíthatóan több mint 1.400.000 Ft bűnügyi költség merült fel különböző haemogenetikai szakvélemények elkészítésével kapcsolatban. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az adott bűncselekmény súlyához képest, figyelemmel a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok halmazára, indokolt a Be.338.§ (4) bekezdésének alkalmazásával a vádlottat részben mentesíteni az aránytalanul nagy bűnügyi költség megfizetése alól.

A kifejtettek szerint A Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék. Be.372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a másodfokú bíróság határozatának előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk.92.§ (1) bekezdése alapján a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte.

Budapest, 2018. év június hó 26. napján

Dr. Lassó Gábor
a tanács elnöke, előadó

Dr. Fatalin Judit
bíró

Dr. Katona Tibor
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 16.B.43/2017/18. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.49/2018/5. számú ítéletében foglalt változtatással 2018. év június hó 26. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált!

Budapest, 2018. év június hó 26. napján

Dr. Lassó Gábor
a tanács elnöke